

N°. 50. Rigsdagstidende. 1853.

Forhandlingerne paa den forenede Rigsdag.

Anden Samling.

13de Møde.

Lørdagen den 16de April.

(Fortf.)

Formanden: Folkethingsmanden for Frederiksborg Amts 1ste District har Ordet for at gjøre en personlig Bemærkning.

Clausen: Jeg kan ingenlunde finde Anledning til at tage noget af mine Ord tilbage, men derimod maa jeg afvise den Forsikring, den ærede Folkethingsmand har gjort af dem, som et Consequensmagerie. Jeg vil opfordre Enhver til at eftersee mine Ord i Rigsdagstidenden, saaledes som denne vil fremvise dem.

Kierkegaard: Det er paa dette Standpunkt af Sagen og efter min Stilling til Sagen kun til en personlig eller dog næsten aldeles personlig Udtalelse, jeg har bedet om Ordet.

Jeg maa da altsaa sige mig selv, at saaledes er nu Forholdet, at om nogle Diebliske, om nogle Timer ialfald, skal en Afstemning foregaae, der, som det synes, næsten nødvendigen enten maa falde ud til, at den Fyrste, som vi med almindelig Glæde hos det danske Folk og hos den danske Rigsdag have seet designeres til Thronfølger i et vist Tilfælde, at denne Fyrste skal faae Rigsdagens Samtykke med en temmelig knap Stemme-Overvægt, medens Afskillige, ikke ganske faa, stemme derimod, eller, at disse faa Stemmer dog ville findes at være saamange, at Vedtagelsen ikke kan finde Sted for Dieblisset, og maa udsættes i det Ubesluttelige. Ja, det veed Gud, at man kan faae Erfaring af, at den tungeste Alvor kan gribe Gen i Livet paa Steder, hvor man maa see længe ikke ventede, at det skulde gaae saa haardt til og blive saa streng en Sag

at handle. Som Sagen nu staaer, vil jeg derfor med Forsamlingens Tilladelse endnu engang regne Stykket efter, ganske kort, saaledes som det staaer for mig. Det er da vitterligt, at det er paa mangfoldige Maader og Stadter tilbudt det høitærede Ministerium at vedtage et Samtykke til Indholdet af samtlige Statsacter denne Sag vedkommende, ikke med noget Tillæg af, at det skal være, som vi forstaae dem, eller som det forstaaer dem, men overladende det til Sandheden, som dog vel aabenbart maa være den, at kun een Forsaaelse er den rette, — altsaa at det er blevet tilbudt det høie Ministerium at lægge Sagen og Statsacterne i deres Hænder og, i Tillid til Sandhed og Ret, at lade dem gjøre, hvad de maatte turde erklære at være Sandhed og Ret og den egentlige og loyale Opfattelse af Tractaternes Indhold. Det har Ministeriet ikke villet. Det er for det Andet bitterligt, at der er gjort Forsøg paa og Tilbud om, at den danske Rigsdag skulde bestemme sig til at overtage Ansvaret for, hvad der efter Manges Mening ikke ligefrem ligger i og følger af Tractaterne: Arvelovens Forandring, — at man har tilbudt sig at overtage Ansvaret derfor, skjøndt, det veed jeg bedst, mangen Mand med tungt Hjerte; og at det høie Ministerium ikke med et Ord har villet imødegaae et saadant Tilbud, der saa vel dog havde havt nogen Rimelighed for at trænge igjennem, at det ikke har med et eneste Ord villet antyde nogen Tilvøielighed til at gaae ind paa noget som helst Saadant, til at lade Rigsdagen tage Ansvaret, naar den saa kun turde være sig bevidst i Afgjørelsens Dieblisk, hvorefter Sagen indtil da stod og udtale det i sin Beslutning. Saa er der kun et tredie Tilfælde tilbage. Ministeriet, Regjeringen, forelægger Rigsdagen offentlige Statsacter,